

РЕШЕНИЕ

№ 3075

гр. София, 08.06.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 38 състав, в публично заседание на 09.05.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Татяна Жилова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **2279** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка.

Образувано е по жалба на Л. А. П., с постоянен адрес: [населено място], [улица] вх.а ет.1 ап.4, срещу Решение от 10.12.2010г. на кмета на район „С.“ - Столична община за удължаване на работно време на търговски обект „Кафе“, находящ се на [улица], стопанисван от [фирма].

Жалбоподателят оспорва решението като незаконосъобразно. Твърди, че сградата, в която живее се намира на по-малко от 30 метра от заведението, което работи денонощно. Твърди, че се създава шум над допустимите предели и се нарушава спокойствието на живущите в сградата. Сочи, че са подавани множество жалби още докато заведението е работило до 22.00 часа, но вместо да се вземат мерки за опазване на обществения ред, е разрешено то да работи с непрекъснато работно време. Моли решението за удължаване на работното време да бъде отменено. В съдебно заседание се представлява от адв.Г.. Претендира разноски.

Ответникът - кметът на район „С.“ - Столична община, не изразява становище по жалбата.

Заинтересованата страна – [фирма], чрез процесуалния си представител адв.Л., оспорва жалбата. Твърди, че е налице съгласие на собствениците в етажната собственост и на непосредствените съседи и че са спазени изискванията на закона. Моли жалбата да бъде отхвърлена. Претендира разноски.

Съдът, като взе предвид доводите на жалбоподателя и въз основа на събраните по делото доказателства, приема за установено следното:

По допустимостта на жалбата:

Разпоредбата на чл.4а ал.2 от Наредбата за реда и условията за извършване на търговска дейност на територията на Столична община обуславя работното време на търговските обекти от близостта им до 30 метра до жилищни сгради. Целта на разпоредбата е да гарантира обществения ред и спокойствието на гражданите, живеещи в близост до търговския обект. С разпоредбата се установява защитим от закона интерес на тези лица.

За преценка допустимостта на жалбата бе изслушано заключение на съдебно-техническа експертиза, което не е оспорено от страните и се цени то съда като обективно и компетентно. Съгласно заключението на вещото лице заведението кафе „Екстази“ е разположено в пететажна жилищна сграда с партерен етаж на [улица]. Помещенията в партерния етаж са с нежилищно предназначение. Разстоянието между заведението и сградата на [улица], в която живее жалбоподателят, е 12 метра. Двете сгради са разположени една срещу друга, съответно на северозападния и на североизточния ъгъл на кръстовището на [улица]с [улица]. Разстоянието между двете сгради представлява пътното платно на [улица]с широчина 5м. и тротоари с широчина по 3,50 м. от двете страни на платното. Тротоарите на [улица]и на [улица], прилежащи към жилищната сграда на [улица], се използват от заведението. Върху тротоарите са разположени маси, над тротоара на [улица]е поставен сенник.

Съдът приема, че за жалбоподателя, който живее в близост до заведението, е налице правен интерес да оспорва административния акт.

На основание чл.120 ал.2 от Конституцията на Р. Б. лицата могат да обжалват всички административни актове, които ги засягат, освен изрично посочените в закона. С текста на конституционната разпоредба кореспондира нормата на чл.127 ал.2 от АПК - съдилищата не могат да откажат правосъдие под предлог, че няма правна норма, въз основа на която да решат искането. Жалбоподателят не разполага с друго средство за защита срещу неблагоприятното засягане на неговата правна сфера. По общата клауза за обжалваемост – чл.120 ал.2 от КРБ, административният акт подлежи на обжалване. Оспореният акт не е съобщаван на жалбоподателя, поради което съдът приема жалбата за подадена в срок.

По изложените съображения съдът счита жалбата за допустима.

По основателността на жалбата:

От приложената към делото административна преписка и събраните доказателства от фактическа страна се установява следното:

По обстоятелството, че заведението се стопанисва от [фирма] страните не спорят. През периода август – ноември 2010г. то е функционирало с наименование „До Ре Ми“ с работно време до 22.00ч.

По делото са представени жалби на граждани до кмета на район „С.“ и до СДВР, подавани в този период, с оплакване за неспазване на работното време и нарушаване на общественото спокойствие. Представена е кореспонденция между кмета на район „С.“ и началника на 01 РПУ- СДВР, от която се установява, че поради честите

оплаквания заведението е включено в списъка за системни специализирани полицейски операции, свързани с опазването на обществения ред и нощната тишина. Органите на полицията не са установили неспазване на работното време.

Със заявление от 09.12.2010г. [фирма] е заявил работно време на търговски обект кафе от 00.00ч. до 24.00ч. от понеделник до неделя включително и часове за зареждане от 10.00ч. до 11.00ч. Приложени са подписка от собствениците в етажната собственост и сертификат за контрол на шума. В заявлението е посочено, че заведението не отстои на повече от 30 метра от жилищна сграда. Работното време е одобрено от кмета на район „С.“ и е вписано в информационния масив „Търговски обекти“ на район „С.“ под №4748 от 10.12.2010г., том IX, стр.98.

В тежест на заинтересованата страна е да установи кои са етажните собственици и неосредствените съседи в сградата, в която е разположено заведението. В хода на съдебното производство, въпреки дадените указания на съда, това не бе сторено. Част от подписите в представената подписка са положени от собственици на магазини, друга част – от собственици на апартаменти във вход 1, а трета част – от собственици на апартаменти във вход Б. Нотариалната заверка се отнася само за подписа на Т. М. и за декларираните от него данни, но не и за съгласието на етажните собственици. В случая нотариусът е удостоверил единствено самоличността на Т. М. и неговия подпис под декларацията, но не и верността на декларираните обстоятелства, още по-малко самоличността и подписите на посочените в подписката лица.

Заинтересованата страна представи списък, изготвен от домоуправителя Т. М., съгласно който етажната собственост на вх.Б, в който се намира заведението, се състои от 15 собственика. Подписката е подписана от осем от тях, един от които е непосредствен съсед на заведението. За някои от лицата е посочено, че не са собственици на жилищата, а само ги обитават. Представеният списък представлява частен документ и бе оспорен от жалбоподателя. В тежест на страната, представила частния документ, е да установи обстоятелствата по него. Не бе установено с надлежни доказателства по реда на Закона за управление на етажната собственост /ЗУЕС/ кои са всички собственици в етажната собственост на сградата, в която е заведението, нито кои са непосредствените съседи.

Изслушан бе свидетелят Е. В. И., живущ в сградата на [улица], чиито показания съдът цени като достоверни и обективни, основани на непосредствени и лични възприятия. Свидетелят сочи, че изнесените навън маси се прибират след 22 часа. Заведението няма входно антре и при отваряне се чува силна музика. Пред заведението спират коли на клиенти, от които също се чува силна музика. Клиентите често са употребили алкохол и говорят високо или излизат да говорят по мобилните си телефони извън заведението. Съобщава, че често пъти живущите наоколо са се оплаквали в полицията и са извършвани проверки.

Изслушан е свидетелят Х. П. М., който сочи, че заведението има звукоизолация. Потвърждава, че след 22 часа външните маси се прибират в заведението, но клиентите, предимно млади хора, остават до късно. Не са съставяни актове за наднормен шум.

При така установените фактически обстоятелства, съдът обосновава следните правни изводи:

Обжалваното решение е издадено от кмета на район „С.“ в рамките на

компетентността му по чл.4а от НРУИТДТСО, но в противоречие със закона.

Съгласно разпоредбата на чл.4а ал.2 от Наредбата за реда и условията за извършване на търговска дейност на територията на Столична община, приета от Столичен общински съвет, за търговски обект, който с дейността си предизвиква шум и се намира на отстояние до 30 метра от жилищни сгради, както и за обект, разположен в сграда с режим на етажна собственост, работното време е от 06.00 ч. до 22.00 ч.

При подаване на заявлението търговецът правилно е посочил, че заведението не отстои на повече от 30 м. от жилищна сграда, тоест то отстои на по-малко от 30 метра от жилищна сграда, и следователно попада в хипотезата на чл.4а ал.2.

Съгласно ал.3 на същия член работно време извън тези часове се допуска при кумулативното наличие на две предпоставки: 1/представяне на протокол от Регионална инспекция за опазване и контрол на общественото здраве (РИОКОЗ) или лицензирана лаборатория за съответствие с допустимите нива на шум в и около обекта; 2/ съгласие на 50 % + 1 от собствениците, включително съгласието на всички непосредствени съседи.

В случая не се установи по безспорен начин повече от половината собственици да са дали съгласие. Но дори и при наличие на съгласие на етажната собственост правата на живущите в радиус от 30 метра също трябва да бъдат зачетени. Представеният сертификат за контрол на шума се отнася за вътрешните помещения на заведението. Той е неотнормим към настоящото дело, тъй като оплакванията на жалбоподателя и показанията на свидетеля И. са свързани с нарушаване на нощната тишина от клиенти на заведението, а не с лоша шумоизолация. Административният орган не е взел предвид декларираното обстоятелство за близост до жилищни сгради и незаконосъобразно е одобрил непрекъснатото работно време на заведението в противоречие с императивната разпоредба на чл.4а ал.2 от Наредбата.

Административният акт е незаконосъобразен и следва да бъде отменен, а преписката да се върне на административния орган за повторно разглеждане при спазване на указанията на съда по тълкуването и прилагането на закона.

При този изход на спора разносните са в тежест на ответника – чл.143 ал.1 от АПК. Сумата 160 лева – възнаграждение за вещо лице и държавна такса, следва да бъде възстановена на жалбоподателя от бюджета на административния орган.

По изложените съображения и на основание чл. 172 ал.2 от АПК Административен съд София-град, Второ отделение, 38-ми състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение от 10.12.2010г. на кмета на район „С.“ - Столична община за удължаване на работно време на търговски обект „Кафе“, находящ се на [улица], стопанисван от [фирма].

ВРЪЩА на кмета на район „С.“ – Столична община административната преписка, образувана по заявлението на [фирма] от 09.12.2010г. за определяне на работно време на търговски обект, за повторно разглеждане при спазване на указанията по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Столична община – район „С.“ да заплати на Л. А. П. от [населено място] сумата 160 /сто и шестдесет/ лева разноски по делото.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд, подадена чрез Административен съд София-град в 14-дневен срок от съобщаването му.

Съдия: